

ти, които Тургеневъ увѣковѣчи въ милия образъ на Инсарова. Най-сетнѣ, съ това тя би си извоювала въ нашата история значението, което има нѣмското и руско студенчество за своя народъ и би спасила името на българската интелигенция отъ тежкото, но заслужено обвинение въ измѣна на народнитѣ интереси зарадъ материални облаги.

II

Но не може да има съмнѣние, че едно хвъргане въ общественитѣ борби би могло да бѣде и твърдѣ гибелно за правилното развитие на нашата младежъ. И понеже накърняването на това развитие ще бѣде равносилно съ създаване на недѣлаво въ умствено отношение поколѣние, то врѣдата отъ него би била тѣй голѣма, че никакви други ползи не би могли да я изкупятъ. Ето защо е нужно прѣди всичко да разгледаме, въ какви граници трѣбва да се движатъ политическитѣ интереси и манифестации на университетската младежъ.

За да се отговори на въпроса: „Трѣбва ли студента да се занимава съ политика?“ нужно е да се опрѣдѣли точно, за каква политика е дума. Съ оная „политика“, съ онова котерийно и безпринципно партизанствуване, което е цвѣтѣло и отчасти още цвѣти у насъ, студентътъ не трѣбва да се занимава и, ако го направи, то ще бѣде само въ своя най-голѣма врѣда. Но ако политика наричаме критическо слѣдене и изобщо живо интересуване за общественно-политическия животъ на неговото отечество, то студентътъ е длъженъ да се занимава съ политика.

„Цѣлата епоха отъ живота на студента“, казва Theob. Ziegler, проф. по философия въ Страсбургъ,